

És mégis mozog a Föld

Válasz Fekete Gyulának

Mottó: „A restaurációs kísérlet győzelmesen túl fogjuk élni. Robbanás nélkül.” (Fekete Gyula, 1994. november)

A Pest Megyei Hírlap november 28-i számában Rohanunk a forradalomba? címmel sodró lendületű esszé látott napvilágot az általam igen tisztelt Fekete Gyula úr tollából. A tanulmányunk itt és most — nem lévén szakmám a betűvetés — csak címére és az írásom mottójául választott — utolsó mondatára szeretnék reagálni.

1. „Rohanunk a forradalomba?”

Tisztelt Fekete úr! E költői kérdése — amióta csak elolvastam — bennem legyűrhetetlen, makacs látomást indukál: egyrészt a „rohanás” szó megkapó víziója, mely 1994 átlag magyarjára vonatkoztatva abszurd kényszerképzet. Kérdezem: mikor és hová „rohan” e nép — népem — legutóbb vállalva, sűrű, tömött sorokban, akaratát nyilvánítandó? Májusban

és a szavazóurnákhoz. Fekete úr! Az eredmény ismert. Ezt megelőzően pedig? 1990 októberében ugyanezt a népet hol láthattuk százezerszám, az emberek arcán dacos, ön-elégült mosollyal, a tálcán keksszel, forró teával, kéz a kézben?! A Mercedes-barikádok!

Talán csak bennem merül fel e „rohanások” és következményeik kísérleti-es analógiája?! Vagy tud más példát is Fekete úr? Mert jómagam csak e két nevezetes „rohanás” vég-eredményét érzékelem, ökölbe szorított kézzel, rokkant némaként.

Népiünk vesztébe való rohanásának történetét Ön már számtalanszor ecsetelte, így csak ülök és csodálkozom e címkérdésen, most már annak második részén, miszerint *hová* is rohanunk?... A forradalomba? Mégis kinek, kiknek a forradalmára utal, Fekete úr? Az Aczél-fiúk által évtizedeken át — és az utóbbi öt évben — büntetlenül (!) hülyített bamba bögatyásokéra? Vagy a Kacsma-műveltségűekére? Vagy a magamfajta, egzisztenciájáért reszkető átlagértelmiségiére?

Azt, hogy a „szép, új világban” kialakulóban a forradalmi helyzet, nem vitatom. Fekete úr. A „baj” csak az, hogy a forradalomhoz — többek között — *forradalmárok* is kellenek, de minimális követelmény legalább egyetlen forradalmi lelkületű, karizmatikus jegyekkel megáldott állampolgár jelenléte a felvilágosított (!), elszánt tömeg (nép) élén, nemde? Na és, ki lenne az, Fekete úr? Ön vagy én? Esetleg a többek által és többször is padlóra küldött Csurka István? Vagy Benedek professzor úr? A „népfrontos” Pozsgay Imre? Vagy Lezsák Sándor, a meghatóan naiv néptanító? Szőrényi Levente vagy Nagy Ferő? Nagy kameleonjaink, Király Zoltán és/vagy Palotás János? A megszeppent Csoóri Sándor? Maczó Ágnes, vagy a gyémánttisza Makovecz Imre? Torgyán József? A talajt vesztett Balaskó Jenő? Vagy Szabó Iván? Van tovább? Ja persze, Orbán Viktorról majdnem megfeledkeztem. Neki — és nekünk, ha vele tartunk — nem tanácsos térkép nélkül elindulni a damaszkuszi úton — még eltévedünk!

És még valami: tessék nekem ma, 1994 decembereiben, azt az embert vagy csoportot megjelölni, aki vagy amely „de jure”, vagy „de facto” felmeríteni a harcot a Göncz Árpád—Horn Gyula—Pető Iván—Keleti György—Fodor Gábor—Katonai Béla—Konrád György—Kis János—**Eörsi I.—Eörsi II.** felállású magyar „szabadcsapattal”!

2. „A restaurációs kísérletet győzelmesen túl fogjuk élni. Robbanás nélkül.”

Fekete úr! Alábbiakban válaszolom — írása zárómondatát képező — megállapításával kapcsolatos egyet nem értesem okait:

1. A „restauráció” bekövetkezett.

2. Nem fogjuk túlélni.

3. Robbanás pedig lesz.

Tisztelettel:

Dr. Fekete Ferenc
Budapest

Egy különös támadás

Az Új Ember katolikus hetilap november 6-i számában megjelent